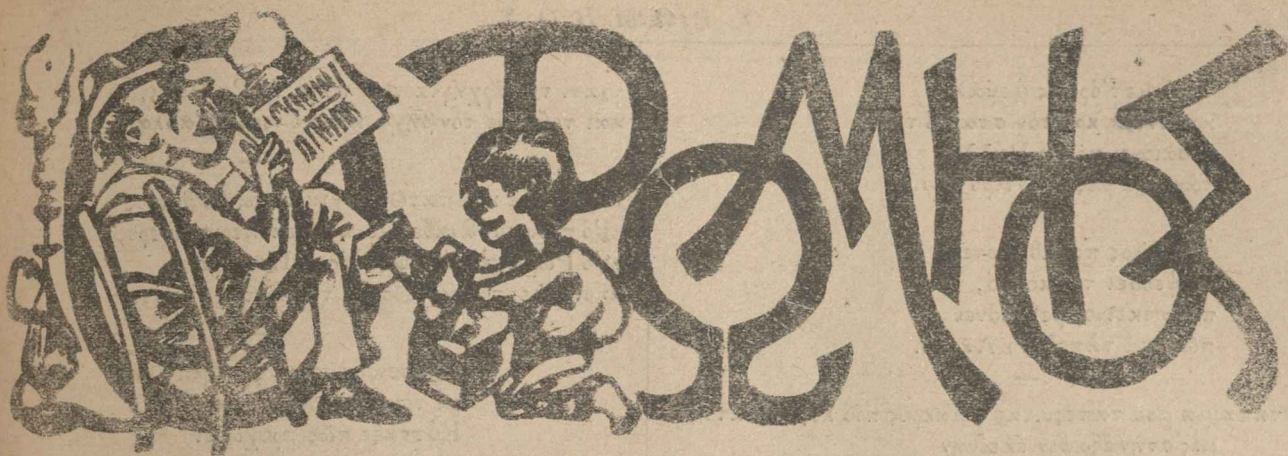

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνηκασίον πέντε,
τὰ κουνούμε κ' ἐν ακουνεῖνται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν ἤερομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν δώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ιουλίου δευτέρα
καὶ σταφὶς πέρα πέρα.

Ἐνενήντα κ' ἐννιά κ' ὀκτακόσια,
Παρλαμένο καὶ κόμματα τόσα.

**Ὁ Κόντης μας ὁ λιγερός
κοκκινοσκουφῆς φλογερός.**

Ὡ σὺ κάρφα προσφιλῆς,
πῆγες τότε 'στῆς Βουλῆς
τὴν μεγάλην συνεδρίαν
νὰ θαυμάσῃς τὴν ἀνδρείαν
καὶ τὸ μένος διαφόρων
πατριωτικῶν ρητόρων;

Τί παράξενά πολλά...
εἶδες τὸν Ζυγομαλά
μέσ' στοῦ Κόντε τὸ μαντρί;

Εἶδες τόσους θυμωμένους
καὶ τοὺς δυσареστημένους,
ποῦ τὴν ἔπαθαν χοντρή;

Εἶδες, βρέ, τὸν Γουναράκη, τὸν Σκουζέ, τὸν Καραπάνο,
καὶ μ' ἄλλὰ Κλεὺ χωρίστρα τὸν ξανθὸ ρεπουμπλικάνο;
Εἶδες πῶς ἀνεσηκώθη, γιὰ καυγᾶ λαχτάρισε,
καὶ σὲ κύριο κανένα κάστανα δὲν ἔχαρισε;

Τῶδες τῶδες τὸ Ραλλάκι
πῶς μὲ τόσους συνεπλάκη;
Μὲ τὰ λόγια τοῦ Λυμπρίτη
ἐγίνε, φαρμακομύτη,
σὰν γαλιάντρα κελαδήστρα.

Καὶ τεντῶνει τὸν λαιμό του
καὶ χαλᾷ μέσ' στοῦ θυμοῦ του
τὴν ἄλλὰ Κλεὺ χωρίστρα.

Ὅποιος τὸν ξανθὸ κεντᾶ
νικημένος θ' ἀπομείνη...
καὶ σὲ τοῦτον ἀπαντᾷ,
πλὴν κ' ἐκεῖνον δὲν ἀφίνει.

Τῶδες τῶδες τὸ Ραλλάκι
πῶς μὲ τόσους συνεπλάκη;
Ὅλοι τοῦπεσαν κοντά,
πλὴν αὐτὸ βαρυβροντᾷ.

Ὁ θυμὸς τὸν ἀνυψοῖ,
κ' ὅσοι τὸ Ραλλάκι ρέβουν
θὰ τοὺς κἀνὴ νὰ χορεύουν
μ' ἓνα πόδι 'στὸ ταψί.

Τῶδες τῶδες τὸ Ραλλάκι;... τοῦ βραστοῦν καλὰ τὰ κόττα,
κ' εἶπε γιὰ τὸν Καραπάνο πῶς σὰν ἦσαν 'στὴν καρότσα
τοῦλεγε σιγὰ σιγὰ: Μῆτσο μου, μὴ μὲ ξεχάνῃς,
καὶ τῶν Οἰκονομικῶν θέλω τώρα νὰ μὲ κἀνῃς,
ποῦ γιὰ τοῦτο, καθὼς ξέρεις, εἴμαι μάννα κ' ἔχω φόρτε
καὶ τοῦ κἀνω πάντα κόρτε.

Πάρε καὶ Δικαιοσύνη καὶ Παιδεία... δὲν μὲ μέλει...
δὲς τὰ σ' ἄλλον ποῦ τὰ θέλει...
καὶ τὰ δρῶ 'στὸν Νῶγτα δὲς τὰ...
μὰ τὰ νούμερά 'στὸν Κώττα.

Τότε, βλάκα μὲ πατέντα,
κ' ὁ μακρὸς ὁ Καραπάνος
διαφεύδ' ὑπερηφάνως
τῆς καρότσας τὴν κουβέντα.

Τότε μετ' ὀργῆς μεγάλης
κάνωντας καὶ τὸν σταυρὸ τοῦ
βεβαιώνει πῶς ὁ Ράλλης
τάκουσε μὲς στὸν εἰρὸ τοῦ.

Ὁ ψηλὸς παραθυρόναι,
διαφεύδει τὸν κοντό,
πλὴν ἐκεῖνος βεβαιώνει
πῶς τοῦ τᾶπε στὸ Λαντό.

Δὲν σοῦ τᾶπα, μὰ μοῦ τᾶπε... καὶ ὁ μακρὸς ποὺ λές, σκακότη,
μὲς στὴν ἐξαψὶν ἐκείνην
ἔχασε τὴν πρὶν γαλήνην,
καὶ μακρύτερος ὠρθώθη δύο δάκτυλα καὶ κάτι.

Τᾶπε τάχα κἄν δὲν τᾶπε;... Περικλέτο, ποῖος τὸ ξέρε;
σάλος ἔγινε γιὰ τοῦτο στὴν Ρωμῶν τὰ Παρλαμέντα,
καὶ περίεργοι καμπόσοι ῥώτησαν τὸν καροτσέρη
μήπως ἔτυχε ν' ἀκούσῃ τὴν κρυφὴ τῶν τὴν κουδέντα.

Πλὴν καὶ αὐτὸς δὲν εἰμπορεῖ
τίποτα νὰ βεβαιώσῃ,
τίποτα δὲν μαρτυρεῖ,
καὶ ἀποροῦν καὶ χάσκουν τόσοι.

Ἦ πόθεσις τοῦ κράτους ἀπέμειν ἐκκρεμής...
ἀμφιβολία τόση σὲ κάνει νὰ φρυάξῃς,
μὰ τότε τὴν ἀλήθειαν θὰ μάθωμε καὶ ἡμεῖς
ὅταν τὰ μαξιλάρια μιλήσουν τῆς ἀμάξης.

Καὶ λένε μερικοὶ
στὰ πέντε Βιλκέτιχ
πῶς στὴν πολιτικὴ
συχνὰ συμβαίνει τέτοια.

Κι' ὅσο καὶ ἂν ἐκτιμᾷσαι
σὲ κάνει νὰ τὰ χάνης,
καὶ μίαν νὰ θυμᾷσαι
καὶ δεκά νὰ ξεχάνης.

Ὁ Περικλέτο φίλτατε, στοῦ βίου τὸν κλαυθμῶνα
συνείθισε νὰ συγχωρῇς καὶ πάντα ν' ἀμνηστεύῃς...
τὰ νέφη τοῦ καλοκαιριοῦ, τ' ἀστέρια τοῦ χειμῶνα,
τὰ λόγια τῆς πολιτικῆς ποτὲ μὴν τὰ πιστεύῃς.

Μὰ τί Βουλὴ καὶ ἐκείνη
στῆς λαύρας τὸ καμίνι!
Τί πλῆθος μέσα κι' ἐξω, τί Προσθευτῶν μονόελα,
τί σάλος καὶ τί θύελλα!

Πλήρη τὰ θεωρεῖται
ἡμεδαπῶν καὶ ξένων,
καὶ ἐπιθεσις ἀγρία
τῶν δυσχερεστημένων.

Καὶ μόνον ὁ Ζαήμις μὲς στῆς Βουλῆς τὸν κλύδωνα
δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα, τὸ τόσο λιγερὸ,
γιὰ τ' ἦταν τ' Ἀη-Γιάννη, ποὺ βγάζουσε τὸν κλήδονα,
καὶ φέρονται, Περικλέτο, τ' ἀμίλητο νερό.

Ἐκεῖνος δὲν φωνάζει
κατὰ τοῦ Μήτσου μόνος,
ἀν καὶ κρυφὰ στενάλλῃ
καὶ μέσα βοᾷ τὸν πόνος.

γιατὶ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἦρε τὸ Ράλλης,
καὶ τοῦκοψε τὸν βῆχα καὶ τὸ νερό στ' αὐλάκι.

Πατεῖς με καὶ πατῶ σε γιὰ τὸ ξανθὸ θηρίο,
καὶ ὁ πόλεμος ἀνάθει μὲ πείσμα περισσότερο,
καὶ ὁ Ρώμας ἐθεάθη ψηλὰ στὸ Προεδρεῖο,
καὶ οἱ φίλοι τὸν ῥωτοῦσαν: τί γίνεται τὸ κότερο.

Βλέπεις τοῦτον, φίλε μπουφρ,
μὲ τὸν κόκκινο τὸν σκοῦφο;
Κύτταξε πῶς προχωρεῖ
μὲ μὲς μέση λιγερή.

Στὸν καθρέφτη μπρὸς κυττάζει,
Περικλέτο Διογένη,
ἀν ἡ σκούφια τοῦ ταιριάζῃ,
ἀν ἡ σκούφια τοῦ πηγαίνει.

Ἀδελφέ μου Περικλέτο, πούχεις κατσαρά τσουλούφι,
μὲ τὴν κόκκινη τὴν σκούφια
νὰ καὶ τοῦτος μὲς στὴ μέση.

Ἦρε δρόμο, ἦρε φόρα,
καὶ ὅλοι τοῦ φωνάζουν τώρα:
βάστα τὴν νὰ μὴ σοῦ πέση.

Τῆς φωνῆς αὐτῆς τὸ μέλος
ἐνωτίσου, πνεῦμα κοῦφο...
ποῖος αὐτὸς ὁ Μαζανιέλος
μὲ τὸν κόκκινο τὸν σκοῦφο;

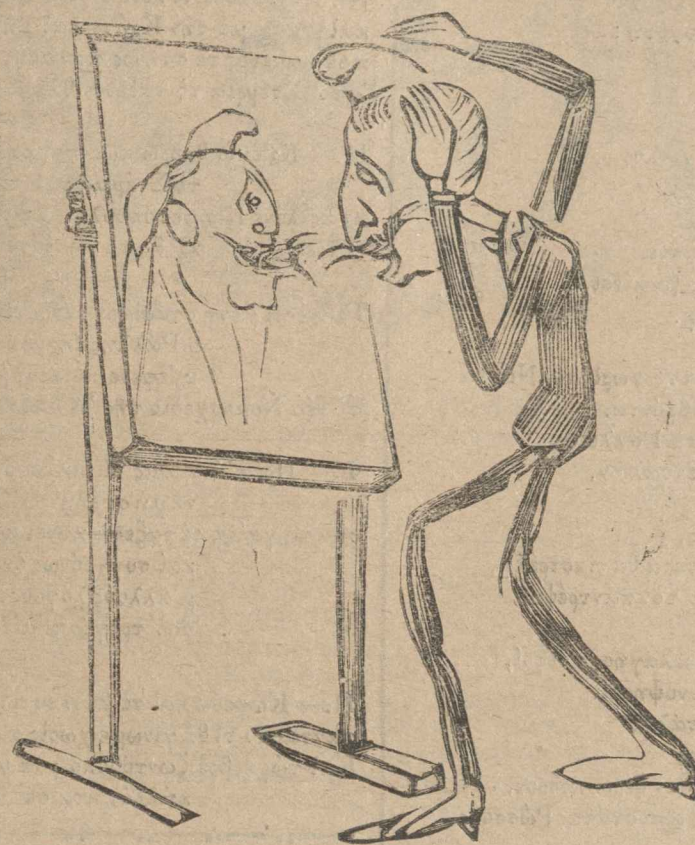
Κλούβια κεφαλὴ μου καὶ ἄδεια,
τὸν γνωρίζεις, τὸν εἰδεύεις;
ἄκου νὰ σοῦ πῶ σημάδια
καὶ μὲ τοῦτα θὰ τὸν εὕρης.

Π. — Τὸν γνωρίζω, τὸν γνωρίζω,
καὶ ἀπορῶν τὸν ἀντικρύζω.
Τὸ γνωρίζω τὸ πιτίνι,
τὸν κακινούργο Μαζανιέλο,
καὶ ἀπὸ τοῦτο τὸ σκαρπίνι,
καὶ ἀπὸ τοῦτο τὸ κκέλο.

Τὸν γνωρίζω, τὸν γνωρίζω,
καὶ ἀπορῶν τὸν ἀντικρύζω.
Τὸν γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν κόψι,
πούχει τόση λεβεντιά,
τὸν γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν ὄψι,
πούχει γλύκα καὶ ἀρχοντιά.

Τὸν γνωρίζω, Φασουλῆ,
καὶ ἀπὸ σένα πρὸ πολὺ.
Τὸν γνωρίζω, βρε μπαμπέση,
καὶ ἀπὸ τὴν κομπὴ τὴν μέση,
ποῦ λυγίζεται σὰν φίδι
μὲ καμάρι καὶ ὠμορφιά,
καὶ ἀπ' τὸν Νέκο τὸν Μπουφιδῆ,
ποῦ τὸν ἔχει συντροφιὰ.

Αὐτὸς ὁ πρὶν εὐάρεστος Προθυπουργὸς τοῦ Στέμματος,
σωτὸς γαλαζοαἰματος,
αὐτὸς ὁ πρὶν εὐάρεστος θεράπων τῆς πορφύρας,
ὁ Κόντες τῆς Κερκύρας.

Αὐτὸς ὁ μέγας καὶ πολὺς,
αὐτὸς ὁ τὸσον προσφιλὴς
τὲ κάθε κύκλον τῆς Αὐλῆς.

Αὐτὸς ὁ φίλος, ποῦφαγε κι' ἐδῶ μὲς στὸ Παλάτι,
μὰ κι' ἐξω στὴ Δεκέλεια ψωμί ποὺ λέν κι' ἀλάτι,
καὶ ὁ Βασιλεὺς στ' Ἀνάκτορα τοῦ Τατογιοῦ τὸν κράτησε
μὰ μὲρα καλοκαιρινὴ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ,
καὶ μπράτσο μὲ τὸν Βασιλῆα σὰν Κόντες ἐπερπάτησε
καὶ μὲ τὸ Στέμμα τᾶλεγε μὲς στὰ παρθένια δάση.

Ὁ Τζώρτζης, ὁ Βενιαμίν
ἐκεῖνος τῆς Κορώνας,
ὁ χαίρων δόξαν καὶ τιμὴν
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας
ὁ Ἡρακλῆς τοῦ Στέμματος καὶ ἀγρυπνὸς βαρδιστόρος
λεπτός καὶ μυροφόρος.

Τοῦτος εἶναι Μαζανιέλος,
Βρούτος, Γουλιέλμος Τέλλος,
σύγχρονος Ἀριστογείτων,
φλογερὸς, ἐρυθροχίτων.

Τοῦτος εἶναι, βρε μαγκούφια,
ὁ τὸν Φρύγιον φορῶν,
καὶ τὸν νοῦν ἀναπτερῶν
καθενὸς κοκκινωσκούφια.

Ποῦ καὶ ὁ πρὶν λιθωνωτός;
ποῦ καὶ ἡ τῆς Αὐλῆς ἀγάπη;
πῶς παρήλλαξε καὶ αὐτός;
πῶς εἰς Κρόμβελ μετετράπη;

Ἀλλάξε καὶ ἐκεῖνος κρᾶσιν
καὶ τοῦ Στέμματος τὴν δρᾶσιν

τὴν ἐξήλεγε δορυμύς,
ποῦ σαστίσαμε κι' ἡμεῖς.

Ὁ Κόντες στρογγυλὰ
τοῦ τᾶπε καὶ καλὰ.
Εἶπε πῶς ἡ Κορὼνα δὲν πρέπει νὰ κορώνη
κι' ἐκεῖ ποῦ δὲν τὴν σπέρνουν ποτὲ νὰ μὴ φυτρώνη.

Εἶπε πῶς στὴν κομμᾶτων δὲν πρέπει τῆς δουλειᾶς
καὶ τῆς κουτσουμπολαῖς
καὶ ὁ Βασιλεὺς νὰ μπλέκῃ,
μόνο ψηλὰ νὰ στέκῃ.

Εἶπε πῶς ἡ Κορὼνα
δὲν πρέπει στὸν αἰῶνα
νὰ τὰ χαλὰ μ' ἐκείνον, μὲ τοῦτον νὰ τὰ φτεῖανη,
καὶ μὴτ' εὐνοούμενος, μὴτε χρυσὰ νὰ κᾶνῃ,
μὰ σ' ὅλους ν' ἀποστέλλῃ τοῦ θρόνου τὰς ἀκτῖνας,
γιὰ νὰ μὴν ἀγρευοῦν καὶ τῆς ζῆτος εὐθύνας.

Τῆς τᾶπε σιταράτα, τῆς τᾶπε σάβαρα,
καὶ τὸς ὅσους λαφύρα.
Τί λόγος εὐφροδῆς!
ἡλέκτρισε τὰ πλῆθη,
διὰ μετὰ σπουδῆς
κατεχιστοῦσε τὴν θῆ.

Ἐξήρθησαν οἱ ῥήτορες καὶ ἡ ρώμη τῶν...
τὸν Κόντε χαιρετᾶτε τὸν ἀτρόμητον,
ποῦ τοὺς θεσμοὺς ἀγρυπνῶς τοὺς ἐφρουρήσε
καὶ ἔκανε τὴν Κορὼνα κι' ἐτοῦροῦρίσε.
Καὶ βάλτε τὸν στὴν κοῦνιαν νὰ τὸν κύνῃσῃ,
τὴν κόκκινη σκούφισα νὰ τὴν ὑμνήσῃ.

Τὸ περίμενες καὶ τοῦτο,
Περικλέτο γουρλομάτη.

ν' ἀντικρύσῃς μ' πρὸς σου Βροῦτο
καὶ τὸν Κόντε τὸν Κορφιᾶτη;

Τὸ περίμενες κι' αὐτὸ
τὸ καινούργιο χωράτῳ;
Κι' ὁ Γεωργάκης Μιζανιέλος...
ἄς προσμεϊνῶμε τὸ τέλος.

Τούμπα τούμπα τὸ λεγέني,
μὲ θεσμούς κι' ὁ Κόντες βγαίνει,
κι' ἄς ἰδοῦμε τί θὰ γένη.

Π. — Ἐμεινε λοιπὸν ὁ Ράλλης νικητὴς χωρὶς τὸν Νόντα
καὶ κατήστραπτε κι' ἐβρόντα.

Ἐβραβεύθη τὸ Ραλλάκι, πῆρε καὶ τὸ Ράλλειον,
κι' ἔδωκεν καὶ τὸν Βουδούρη πάλιν ἐνυάλιον,
κι' ἀνεσκόρτα νικητὴς
κι' Ἀσημάκης ὁ Κατῆς,

ποῦ τῆς Θέμιδος τοὺς βόθρους πέρα πέρα θὰ παστρέψῃ,
κι' ἡ Κορῶνα καθὼς λένε βάλθηκε νὰ τὸν παντρέψῃ.

Φ. — Ἐμεινε λοιπὸν ὁ Ράλλης, κατεπλάγησαν σοφοί,
κι' ἐνῶ πρὶν μονάχος ἦτο τώρα πλειονοψηφεῖ.

Μετὰ μόχθους τόσῃς πάλλης
ἔμεινε λοιπὸν ὁ Ράλλης
κυβερνήτης τοῦ Κουβέρνου μ' ἕκατὸ δὲν ξέρω πόσους,
κι' οὔτε τὸ Ποτέμκιν τρέμει καὶ τοὺς ἀποστάτας Ρώσους.

Δέν φοβίζουν πιά τὸ γένος
νέας καταιγίδος φόβοι,
κάθε δυσαρεστημένος
ἔμεινε σὰν τὴν Νιόβη.

Ἄλλος κομματάρχης, Ράλλη, σὰν καὶ σένα δὲν θὰ βγῇ,
νᾶναι μ' ἕκατὸ τὴν νύκτα, μὲ κανένα τὴν αὐγή.

Μετὰ δεινοῦς ἀγῶνας ταξιδι τῆς Κορῶνας.

Ἄς ἐορτάσωμεν κι' ἐμεῖς τὰ τρόπαια τῆς νίκης,
μὰ πάλι γιὰ τὸν Βασιλῆα φωνάζουν, Περικλέτο...
λέει κι' ὁ Καρπετόπουλος, λέει κι' ὁ Λοιδωρῆς
ὅτι δὲν πρέπει στὰ λουτρά νὰ ταξιδέψῃ φέτο.

Μὰ μὴν ἀκοῦς τί λέν αὐτοὶ
καὶ μονάχος σου κρῖνε...
μήπως σὰν ὅλους μας θνητοὶ
κι' οἱ βασιλεῖς δὲν εἶναι;

Γιὰτί τοὺς θέλουν πάντοτε ὁ τοῦ Παλατιοῦ τὴν μόνωσι;
μήπως κι' αὐτοὶ δὲν λαχταροῦν νὰ πάρουν λίγη τόνωσι;

Γιὰτί τοὺς θέλουν πάντοτε ὅτ' Ἀνάκτορ' ἀδράνεις
καὶ μόνον μ' αὐτοκίνητα νὰ τρέχουν σὲ Δεκέλειαις,
ὅπταν ἔχουν μάλιστα μεγάλους συγγενεῖς,
ὅπου μ' ἔχει τὸ κράτος τῶν νὰ βρῇ μ' αὐτοὺς ὠφέλειαις;

Ἄς μὴ λοιδωρῇ τὸν Θρόνο
Λοιδωρῆς μας κανεῖς...
πρέπει μὴ φορὰ τὸν χρόνον
νὰ μιλῇ σ' τοὺς συγγενεῖς.

Ποῶς θὰ πάη, βρέ γκορούλα,
σ' τοὺς σκηπτούχους νὰ μιλῇ;
μὲ τὸ λέγε καὶ τὸ μίλα
κάτι τέλος θὰ κολλήσῃ.

Νὰ μὴν ἀκοῦς τί λένε Βουλᾶς καὶ καφφενεῖα,
καὶ τώρα μὲ τὴν Κρήτη καὶ τὴν Μακεδονία,
ποῦ καθενὸς τὸ στῆθος παλμούς γενναίους πάλλεται,
στὸ Στέμμα τὸ ταξιδι θαρρῶ πῶς ἐπιβάλλεται.

Π. — Κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς πρὸς καλὴ περίστασι δὲν βρῆκα
τὸ Στέμμα γιὰ ταξιδι,
κι' ἄς λένε Καρπετόπουλοι, κι' ἄς λένε Λοιδωρῆς,
κι' ἄς τὸ ποτίζουν ξύδι.

Γιὰτί νὰ μένη στάσιμον ἐντὸς τῆς Δεκελείας;
ὁ Ράλλης ἔκανε καλὰ
κι' ἔφερε πρῶτο, μπουνταλά,
τὸ νέο Νομοσχέδιο τῆς Ἀντιβασιλείας.

Φ. — Πρέπ' ἡ δρᾶσις Περικλέτο, τῆς Κορῶνας τῆς φιλάτης
νὰ μὴ στέκῃ τὴν ἀργίαν...
σὰν πηγαίνῃ σὲ ταξιδι κάνει καὶ τὴν δίκαιά της
καὶ συγχρόνως ἐνεργεῖ,
μ' ἄλλους λόγους, μ' ἕνα συμπάρο,
δρῶ τρυγόνια μ' ἕνα συμπάρο.

Π. — Κωφεύω καὶ σὲ βουλευτῶν καὶ καφφενέδων λόγια...
φαντάσου τί θὰ γίνωμε χωρὶς συγγενολόγια.
Καὶ τώρα, βρέ ζωντόβολο, μὴ μ' ἀναβέλα πέρνω
κι' ἀλύπητα σὲ δέρνω.

Στοῦ φτωχοῦ Περικλέτο τὴν ῥάχη
περπατῶντας ἡ φτώχεια μονάχη
μελετᾷ τὰς συμβάσεις μ' ἐλπίδα
καὶ χορτάτη στεφάνι φορεῖ,
καμωμένο μὲ λίγη σταφίδα,
ποῦχε μένει σὲ κάποιο κλαρί.

Μὲ χαραῖς ἡ καμπάναις σημαίνουν
κι' οἱ φτωχοὶ σταφιδάδες προσμένουν
νὰ φυτρώσουν παράδες ὅτ' ἀμπέλια,
καὶ νταούλια βροῦν καὶ βιολιά,
καὶ κτυποῦν μὲ χοροὺς καὶ μὲ γέλια
τοῦ λιγνοῦ Μπατινιόλ τὴν κοιλιά.

Εὐχαριστήριον θερμὸν πρὸς φίλον ἄγνωστον ἡμῶν.

Εὐχαριστῶ θερμότερα τὸν ἄγνωστον μας φίλον,
ποῦ νέον δῶρον ἔστειλε πρὸς τοῦ Ρωμοῦ τὸ φύλλον,
κι' ἂν πάλιν μὲ τοὺς στίχους μας τὸν ἄνδρα δὲν ὑμνήσαμεν,
ποῦ πόσον ἀπεθαύμαζε κι' ἡγάπα κι' ἐξέτιμα,
μὰ τὸν ἐμνημονεύσαμεν καὶ δὲν ἐλησμονήσαμεν
νὰ ρανωμέν μὲ δάκρυα τὸ λατρευτὸν τοῦ μνήμα.
Καὶ σὲ κατὰλληλον καιρὸν μετὰ τὴν πτώχην μας λύσαν
θὰ ψάλλωμεν τὸν λειψάντα στὴν ἐποχὴν τὴν στεῖραν.

Καὶ καμπόδοις ποιητικαῖς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.

Παράσχος, Ἀλφά Σκούφου μελέτη, κριτικὴ
λίαν σημαντικὴ,
μ' εὐφραδεῖαν μεγάλην στὴν ἑλληνικὴν γραμμένη
καὶ στῆς Ἀλεξανδρείας τὴν πόλιν τυπωμένη.

Τεῦχος ἐξ ἀσμάτων πατριωτικῶν
Μακεδονικῶν,
μὲ γενναῖον φρόνημα καὶ θυμὸν τροχάδην
ἀπὸ τὸν Αἰμίλιον Ἐλευθεριάδην.